

Isus Hristos pe drumul spre Golgota

Tâlharul de pe cruce

„Tâlharii care erau răstigniți împreună cu El Îi aruncau aceleași batjocuri”, așa am citit. (Matei 27.44)

Ceea ce nu s-a mai petrecut vreodată pe pământul acesta, și anume, ca un condamnat la moarte să batjocorească pe un altul și aceasta chiar pe locul de judecată, aceasta a avut loc aici.

Starea proprie chinuitoare, suferințele trupului precum și acuzațiile conștiinței, ocară locului, pe care i-a adus pe cei doi vina lor grea: nimic din toate acestea nu au putut să închidă gura acestui tâlhar față de Acela care nevinovat atârna între ei, care niciodată nu le-a făcut ceva rău!

„Unul din tâlharii răstigniți Îl insulta, zicând: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi!” Dar celălalt, răspunzând, l-a înfruntat ...” (Luca 23.39-43). Ce minunat! În timp ce unul din cei doi dă pe față tot mai mult răutatea lui, trecând de la batjocuri la insulte, la celălalt intervine o schimbare totală, neașteptată! El „l-a înfruntat” pe tovarășul de pedeapsă – a renunțat la „părtașia cu lucrările neroditoare ale întinericului”, a acționat ca un „copil al luminii” (Efeseni 5.8,11) – Ce a dat naștere la această schimbare de gândire în acest tâlhar? Este numai o explicație: Dumnezeu a făcut în inima lui o lucrare liniștită, ascunsă, ca să smulgă în ultimul ceas un suflet vinovat din pierzarea care amenința, chinul veșnic.

Numai evanghelistul Luca ne relatează aceasta; el ne arată pe om în adâncimea răutății sale, dar și harul în desfășurarea lui deplină, demnă de adorare.

Căci aici nu putea interveni nici o faptă și nici o lucrare a omului. Desigur noi suntem responsabili să atragem atenția oamenilor din jurul nostru cu privire la starea lor pierdută și la mântuirea în Hristos – dar dacă Dumnezeu nu lucrează, atunci toată activitatea noastră nu are nici o valoare. Așa cum lucrarea *pentru* păcat este exclusiv lucrarea lui Dumnezeu (Efeseni 2.10), tot așa este și lucrarea *în* păcătos, și în strânsă legătură cu unica lucrare, lucrarea de pe Golgota, Cuvântul lui Dumnezeu ne arată aici, dacă avem voie să spunem așa, un exemplu model al celeilalte lucrări, a lucrării în suflet, în convertirea „tâlharului de pe cruce”.

„Dar celălalt, răspunzând, l-a înfruntat, zicând: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu care ești sub aceeași judecată?”” (Luca 23.40). Vedem aici simplu și clar primul rod prețios al acestei lucrări divine ascunse: rodul lui Dumnezeu. El, cel care cu puțin timp înainte însuși batjocorea, a considerat de neconceput că un om aflat înaintea morții nu se teme de Dumnezeul sfânt și Judecătorul veșnic, înaintea căruia amândoi vor trebui să stea în curând. Frica de Dumnezeu a pătruns în inima lui, și ea este, așa cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu, „începutul înțelepciunii” (Proverbe 1.7).

Tâlharul de pe cruce

Căci această frică de Dumnezeu îl conduce în lumină divină pe cel atârnat pe cruce și dă naștere la două lucruri (care totdeauna au loc, dacă frica este adâncă și reală): el se condamnă pe sine și justifică pe Dumnezeu. La celălalt tâlhar găsim exact opusul; el crede că are dreptul la mântuire și este plin de reproș față de Domnul: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi!” Dar acesta spune aici: „Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru cele ce-am făcut, dar Acesta n-a făcut nici un rău.” (Luca 23.41)

Omul face cu plăcere două greșeli: în loc să caute vina la sine o caută la alții sau chiar la Dumnezeu. Cât de mare este numărul acelor, care fac răspunzători pe alții pentru faptul că ei înșiși nu s-au căit! Însă problema vinovăției este o problemă între Dumnezeu și păcătosul însuși și în ziua judecății morții vor fi judecați înaintea tronului mare și alb, „fiecare după faptele lui” (Apocalipsa 20.13). Într-adevăr tâlharul l-a înfruntat pe însoțitorul lui (și prin aceasta l-a atenționat); „și tu”, spune el, dar apoi se include și pe sine și continuă: „pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru cele ce-am făcut.” Vedem aici o conștiință neconturbată de nimic și o inimă foarte sinceră; el își condamnă viața, simte că merită moartea, și astfel arată toate însușirile unei căințe sincere și adevărate.

„Îmi cunosc fărădelegile”, spune David, „și păcatul meu stă necurmat înaintea mea. Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit ... așa că vei fi îndreptățit în hotărârea Ta și curat în judecata Ta.” (Psalm 51.3,4) Un sentiment trezit de Dumnezeu cu privire la vina proprie exclude pe de altă parte acea nebunie, prin care Dumnezeu este acuzat, ca și cum El nu ar fi făcut ce trebuie. Tâlharul însă Îl îndreptățește pe Dumnezeu: „pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru cele ce-am făcut, dar Acesta n-a făcut nici un rău.” El s-a văzut în lumina lui Dumnezeu, dar aceeași lumină a căzut cu toată strălucirea pe Acela care atârna acolo pe cruce lângă el ca Mijlocitor între Dumnezeu și om (1 Timotei 2.4).

„Dar Acesta ...” – ce frumos! Crezând, tâlharul a recunoscut distanța între el și Domnul, cu toate că ochiul natural în momentul acesta nu putea să recunoască o astfel de distanță. Cu toate că Domnul atârna alături de el ca un condamnat, totuși el Îl vedea că nu are nici o vină. Și nu numai aceasta! „Acesta n-a făcut nici un rău”, aceasta era mult mai mult decât mărturiile lui Iuda, a lui Pilat și a tuturor celorlalți – a fost rezervat „tâlharului de pe cruce” să mărturisească toată desăvârșirea morală a Domnului.

Cum a știut harul să înmulțească lumina în sufletul tâlharului! Cu toate că slava Celui răstignit era ascunsă înapoia celei mai profunde smeriri, el l-a recunoscut ca Domn; cu toate că era numai o cunună de spini, pe care spre batjocură l-au apăsă-o pe cap, el l-a adresat ca Împăratului de drept al Împărăției (Luca 23.42). Cu toate că pe cruce nu mai exista nici o posibilitate de a scăpa de moarte, el a realizat că Domnul „va veni în Împărăția Sa”. – În ce timp scurt Duhul lui Dumnezeu a lucrat toate acestea în sufletul său!

Acestui Domn, „care n-a făcut nimic rău”, l-a adresat acum acest bărbat sărman, expus morții chinuitoare, ca Singurului căruia el l-a putea adresa în strămtorarea lui. El „a zis lui Isus: „Adu-Ți aminte de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!”” El voia salvarea, cu certitudine, dar nu pentru viața aceasta; și, învățat de Dumnezeu Însuși, a înțeles că el putea găsi această salvare numai la Salvator. El nu se roagă pentru alinarea chinurilor morții sale,

Tâlharul de pe cruce

pentru schimbarea situației sale (cu toate că el știa că Domnul ar putea s-o facă), el dorește numai un singur lucru, și anume, să fie acolo unde va fi Domnul Isus. „Adu-Ți aminte de mine” – cu hotărâre solemnă Cel răstignit adresează tâlharului mesajul Său. „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23.43) – „cu Mine!” Aceasta era ceea ce sârmanul tâlhar își dorea în strâmtorarea lui de păcat și moarte. Și, „astăzi”, în aceeași zi, și nu abia în viitor, stătea pregătit pentru el ceea ce el a cerut; știm că altfel dorința lui nici astăzi nu s-ar fi împlinit. Și nu Împărăția, ci paradisul, starea celor sfinți era ceea ce el trebuia să aibă parte – paradisul pierdut de om, paradisul lui Dumnezeu, pentru care Domnul Isus era pe cale să-i deschidă intrarea pentru el prin moartea Sa. Căci lucrarea harului de pe Golgota a introdus ceva nou, nu gloria Împărăției, ci partea mult mai minunată cu Isus în fericirea și desfătarea veșnică.

Dacă ar fi fost altceva și dacă Domnul ar fi cerut vreo faptă de la cel atârnat pe cruce, chiar și numai o singură faptă bună, chiar numai puțină roadă – atunci celui nenorocit nu i-ar mai fi rămas nimic decât să piardă orice speranță.

Vedem aici ce este îndreptățirea prin credință, prin harul divin desăvârșit, liber, necondiționat! „Astăzi vei fi cu Mine în rai.” Acesta era un răspuns „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi”, un răspuns „al dragostei lui Hristos, care întrece orice cunoștință” (Efeseni 3.19,20). El nu a intrat singur în paradis, și noi, toți cei care suntem mântuiți, vom întâlni acolo sus pe tâlharul de pe cruce printre ceata nenumărabilă a celor răscumparați.

Dar acolo pe Golgota stătea și o a treia cruce. Ce cu totul alt drum a mers tâlharul al doilea! El este acum în chinuri, „căci n-a găsit loc pentru pocăință” (Evrei 12.17), și partea lui veșnică va fi în iazul cu foc și pucioasă. El „s-a înșelat singur” (Jeremia 42.20); căci „cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2.3).